

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

REDACTORI: PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, AL. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU, G. C. CRISTESCU
SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STRADA DOANNEI, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RADULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie pânăla 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei
Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaogă timbrul postal

SUMAR:

Observațiuni asupra unor lacune din regulamentul actelor de stare civilă, de d-l George D. Nedelcu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.— *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea II*: Banca Generală Română cu C. Chiriac și alții.

Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea III: Sofia și Se. Laçovary, ca tutori, cu Elias Șarega și alții.— *Observațiune* de d-l Max Gaster.

Curtea de apel din București, secțiunea II: C. I. Mocioacă cu Maria U. Crețeanu.— *Observațiune* de S. R.

Tribunalul Iași, secțiunea II: I. I. Leibovici și alții cu Corneliu Codrescu.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ.— *Observație* de S. R.

OBSERVAȚIUNI ASUPRA UNOR LACUNE

DIN

REGULAMENTUL ACTELOR DE STARE CIVILĂ

(URMĂRE)¹⁾

7. Legalizarea de către tribunal a extractelor după registrele de stare civilă.

Art. 32 din codul civil și 16 din regulamentul pentru serviciul actelor de stare civilă, cer ca extractele date conform registrelor să fie legalizate de președintele tribunalului de întâia instanță, «prin stăruința oficerului stării civile căruia s'a cerut», adaogă art. 16 din regulament.

Art. 32 din codul civil, neindicând cine anume să ceară tribunalelor legalizarea extractelor după actele de stare civilă, iar legea timbrului supunând la taxe extractele după asemenea acte emanate dela oficiile din comunele

*) In *Dreptul* No. 74, strecurându-se o greșală la titlul 4 «despre săvârșirea ceremoniei bisericăscă de botez a unui copil nedeclarat la oficerul de stare civilă», să se citească la pagina 591, rândul 27, astfel: . . . ministerul justiției a aprobat-o, dând parchetelor tribunalelor circulara No. 1160 din 1907, in cuprinderea de mai sus.

1) Vezi *Dreptul* No. 74 din 1910.

urbane, s'a născut nedumirire dacă primarii mai au îndatorire de a interveni pe cale oficială pentru legalizarea extractelor.

Spre a nu se ridică populațiunei înlesnirea de a-și vedea actul, de care are nevoie, investit cu toate formele cerute de lege, este bine să se lămurească modul de procedare în această privință.

Art. 16 din regulament va trebui modificat în chipul următor:

Copiile după actele de stare civilă, adeverite de primar și investite cu sigiliul primăriei, vor fi trimise din oficiu președintelui tribunalului respectiv, pentru a le da legalizarea cerută de art. 32 din codul civil.

Tribunalul le va înapoia în acelaș chip primăriei, spre a fi remise celor în drept.

Pentru legalizarea extractelor cari, după lege, sunt supuse taxelor de timbru, primăria nu va face mijlocire către tribunal, decât după ce partea interesată va depune și timbrul prescris de lege, spre a fi înaintat tribunalului.

8. Inscrierea hotăririlor de despărțenie în registrele stărei civile.

Aplicarea art. 245, 246 și 247 din codul civil și art. 53 din regulamentul pentru actele de stare civilă, au dat naștere la nedumeriri.

S'a ridicat chestiunea dacă termenul de recurs în casațiune în materie de divorț, care, după art. 245 din codul civil, este de trei luni dela comunicarea deciziunii, n'a fost modificat de legile Curții de casație din 1 Iulie 1905 și 25 Martie 1910, cari, în materie civilă, au redua acest termen la două luni.

De asemenea, antinomia dintre art. 245, 246 și 247 c. civ. și 53 din regulamentul actelor de stare civilă, în privința timpului de când se calculează cele două luni în cari.

după lege, cată să se înscrie în registrele de stare civilă deciziunile de divorț pronunțate în lipsă de către Curțile de apel, în contra cărora nu s'a făcut nici opozițiune, nici recurs în casație, a avut de rezultat ca oficerii de stare civilă să nu înțeleagă la fel dispozițiunile acestor texte de lege și regulament.

Curtea de casațiune, prin deciziunea No. 191 dela 11 Septembrie 1906 (*Dreptul* No. 60 din 1906) și tribunalul Ilfov, secția I, prin sentința No. 563 din 8 Iunie 1900 (*Dreptul* No. 54 din 1900) au lămurit chestiunile.

După hotăririle acestor două autorități judecătorești :

1° Termenul de recurs în materie de divorț este tot de trei luni, cel prevăzut de art. 245 din codul civil, de oarece această dispozițiune specială din codul civil, relativă la despărțenie, n'a putut fi modificată de dispozițiunile generale din legea Curții de casație.

2° Termenul de două luni pentru înscrierea hotăririlor de divorț în registrele de stare civilă, potrivit art. 246 din codul civil, curge pentru deciziunile Curților de apel, date în lipsă, în contra cărora nu s'a făcut nici opozițiune, nici recurs în casație, dela expirarea celor trei luni pentru recursul în casațiune, calculat dela trecerea termenului de opozițiune.

Această a doua chestiune, relativă la înscrierea deciziunilor Curților de apel date în lipsă, în contra cărora nu s'a făcut nici opozițiune, nici recurs în casațiune, a venit o singură dată înaintea instanțelor judecătorești, în anul 1900, când secțiunea I a tribunalului Ilfov, sub președinția primului-președinte de atunci, Oscar Nicolescu, a despiciat chestiunea și a examinat-o cu deamănuntul.

«Considerând — zice Oscar Nicolescu în hotărirea sa — că oficerul de stare civilă, în ziua de 10 Mai 1884, a anulat din oficiu înscrierea deciziei de divorț No. 9 din 1883 dintre Lt.-colonel Iacob Lahovari și Elena Lahovari . . .

«Considerând că dacă, în mod ipotetic, am presupune că oficerul de stare civilă ar avea cădere să rectifice din oficiu erorile ce ar constata în registrele de stare civilă, atunci urmează a examina dacă este întemeiat sau nu motivul arătat de oficerul de stare civilă în procesul-verbal de anularea înscrierii deciziunii de divorț, și anume că înscrierea divorțului a fost tardivă;

«Având în vedere că deciziunea cu No. 9 din 1883, a Curții de apel secția II din București, prin care se respinge apelul făcut de Elena Lahovary contra sentinței de divorț cu No. 17 din 1883, a tribunalului Ilfov, secția I, este dată în lipsă, cu dreptul de opoziție, și că dânsa a fost înscrisă în registrul de stare civilă;

«Considerând, în drept, că este un principiu incontestabil că hotăririle în contra cărora se poate face recurs în casațiune, sunt cele în ultimă instanță și definitive; că, puțin importă dacă hotărirea este contradictorie sau dată în lipsă, când partea a lăsat să treacă termenul de opoziție fără a o ataca, căci în acest din urmă caz, ea

dobândește caracterul definitiv și recursul nu este atunci făcut *omisso medio*, întrucât nu mai există deschisă nici o cale legală de reformare sau de retractare a hotăririi;

«Considerând că, după dispozițiunea art. 245 din codul civil, hotărirea definitivă de divorț este supusă recursului în casațiune în termen de trei luni din ziua comunicării hotăririi; că, recursul în casațiune suspendă executarea, că acest efect suspensiv se explică printr-o necesitate de ordine publică, având de scop de a înlătura gravele consecințe ce ar rezulta în cazul când s'ar execută hotărirea de divorț înainte expirării termenului de recurs, caz în care soțul despărțit și recăsătorit ar rămâne totdeodată legat de prima căsătorie, dacă hotărirea înscrisă s'ar putea în urmă legalmente casă; că, dar, scopul legiuitorului a fost de a evita o stare de desordine în familie;

«Considerând că, atât din regulele de drept ce preced, cât și din faptul că dispozițiunea art. 245 cod. civ. este absolută, nefăcând nici excepție, nici distincție, rezultă că este susceptibilă de recurs în casație decizia Curții de apel, dată în lipsă, când nu s'a făcut opozițiune în contră-i; că, pentru a decide altfel, ar trebui un text formal, categoric, care să consacre o derogare atât de gravă dela principiile generale mai sus stabilite, mai ales când în materie de divorț totul este de ordine publică și când motivele de ordine publică se pot invoca pentru prima oară în casațiune; or, un asemenea text nu există în legislațiunea noastră;

«Considerând că această interpretare este coroborată și prin dispozițiunile din regulamentul pentru serviciul actelor de stare civilă. În adevăr, art. 53, după ce arată că legea pune strașnică îndatorire oficerilor de stare civilă să ia aminte, la trecerea în registru a unei hotăriri de despărțenie, să nu fi trecut mai mult de două luni de când hotărirea a rămas definitivă, adaugă că se socotește că rămâne întărită o asemenea hotărire, când Curtea de casațiune respinge recursul făcut de una din părți, pentru casare, sau când a trecut termenul de recurs fără ca vreuna din părți să fi făcut cerere de casare;

«Considerând că, odată stabilit că o deciziune de divorț a Curții de apel, dată în lipsă, este supusă recursului în casațiune când nu s'a făcut opozițiune în contra ei, rezultă în mod evident că termenul de două luni pentru înscrierea ei pe registrele de stare civilă, potrivit art. 246 cod. civ., curge dela expirarea celor trei luni pentru recursul în casațiune, calculat dela trecerea termenului de opozițiune;

«Considerând că, deși art. 247 dispune că în privința hotăririlor date de Curtea de apel în lipsa părâtului, termenul de două luni pentru înscriere se socotește dela expirarea termenului de opozițiune, totuși nu trebuie a ne ține de sensul literal ce prezintă acest text, căci altfel, dispozițiunea art. 247 s'ar găsi în contradicție cu regulele de drept puse de legiuitor în art. 245 și 246 cod.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA II

Audiența dela 8 Octombrie 1910

Președinta d-lui D. Cuculi, președinte

Banca Generală Română cu C. Chiriac și alții

GAGIU.— PRIVILEGIU.— EXISTENȚA LUI.— CONDIȚIUNE.— ART. 480 COD. COM.

GAGIU.— PRIVILEGIU.— CREDITOR GAGIST.— DREPTUL DE A FI PLĂTIT CU PREFERINȚĂ.— DACĂ SE POATE OPUNE LA URMĂRIREA LUCRULUI DAT ÎN GAGIU.

1º Privilegiul înscris în art. 480 din codul comercial, după care creditorul are dreptul a fi plătit cu preferință din lucrul ce i s'a constituit în gaj, nu-și are ființă decât dacă lucrul s'a dat și se află în posesiunea creditorului sau a unei alte persoane aleasă de părți.

2º Creditorul gagist nu are dreptul de a se opune la urmărirea lucrului dat în gaj, el poate numai să ceară a fi plătit cu preferință din prețul lucrului.

No. 167. — Respins, ca nefondat, recursul făcut de Banca Generală Română din București contra deciziunii Curții de apel din Iași, secția II, cu No. 57 din 1910, dată în proces cu Const. Chiriac, Etiza și Chr. Papazoglu.

Sau ascultat: d-nii avocați Paraschivescu și Saita, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat P. P. Poni, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra întâmplării VI de casare:

Curtea are în vedere următoarele:

Curtea are în vedere următoarele: În procesul de casare în discuție, banca Generală Română a constituit în gaj un număr de 100.000 lei din titlurile de valoare în bani emise de Banca Națională Română, în favoarea d-ilor Chiriac, Etiza și Chr. Papazoglu. Titlurile respective au fost înregistrate în cartea de gaj a băncii, în data de 15 octombrie 1909. În ziua de 15 octombrie 1910, banca Generală Română a făcut un proces-verbal de vânzare a titlurilor de valoare în bani, în sumă de 100.000 lei, în favoarea d-ilor Chiriac, Etiza și Chr. Papazoglu. Curtea de apel din Iași, secția II, în data de 15 octombrie 1910, a respins recursul făcut de banca Generală Română, în baza art. 480 din codul comercial, care prevede că creditorul gagist are dreptul de a fi plătit cu preferință din lucrul dat în gaj, dacă acesta este în posesiunea creditorului sau a unei alte persoane aleasă de părți.

Curtea are în vedere că art. 480 din codul comercial nu este aplicabil în prezenta cauză, deoarece banca Generală Română nu este creditor gagist, ci posesor al titlurilor de valoare în bani, care au fost constituite în gaj în favoarea d-ilor Chiriac, Etiza și Chr. Papazoglu. Prin urmare, banca Generală Română nu are dreptul de a se opune la urmărirea lucrului dat în gaj, el poate numai să ceară a fi plătit cu preferință din prețul lucrului.

Având în vedere deciziunea supusă atacului și că se constată că, C. Chiriac putând în urmărirea titlurilor emise de Banca Națională Română, proprietatea Titl. Papazoglu în baza unei decizii inexistente cu titlu executor, Banca Generală Română din București a făcut o vânzare, și

civ. Dispozițiunea din art. 247 cod. civ., relativă la hotăririle date în lipsa pârâtului de Curtea de apel, se explică prin împrejurarea că întreg art. 247 a fost copiat întocmai după art. 265 din codul Napoleon. Textul francez se înțelege ușor, fiind dat, pe de o parte, sistemul codului de procedură franceză, unde în contra hotăririlor pronunțate în lipsă, opozițiunea se poate face, potrivit art. 157, 158 și 159, până la executarea sentinței, până ce pârâtul are cunoștință de această executare; iar pe de alta, fiind dat art. 264 din codul Napoleon, care arată că oficerul de stare civilă pronunță divorțul după ce chiamă pe cealaltă parte. Sistemul procedurii române însă, diferind de cel francez, iar legiuitorul nostru, nereproducând în art. 246 din codul civil dispozițiunea art. 264 din codul Napoleon, art. 247 cod. civil român nu poate să aibă o aplicare literală în privința deciziunilor pronunțate în lipsă

Pentru a nu mai rămâne dar nedumerire asupra acestor chestiuni, este bine să se modifice art. 53 din regulament, arătându-se regulile de urmat, în chipul următor:

La înscrierea în registru a unei hotăriri de despărțenie se va observa:

a) Să nu fi trecut mai mult de două luni de când hotărârea a rămas definitivă.

Se socotește că rămâne definitivă o asemenea hotărâre, când Curtea de casație respinge recursul făcut de una din părți, sau când a trecut termenul de recurs prevăzut de art. 245 din codul civil, fără ca nici una din părți să fi făcut cererea de casare.

Prin urmare, deciziunile Curților de apel (date în lipsă, în condițiile enunțate mai sus) sunt opozabile, încă înainte de termenul de două luni pentru înscrierea în registru a hotărârii, și în cazul în care părțile fac cererea de casare, calculul zilei trecerii termenului de opozițiune.

Termenul de recurs în casație în contra deciziunilor Curților de apel prin care se respinge opozițiunea ca nesustenută, se calculează de la comunicarea deciziunii de respingerea opoziției.

b) Copia de pe hotărârea de despărțenie și cererea de înscriere în registru, să se înfățișeze de soții care a dobândit despărțenia, în persoană sau prin împuternicit cu procură autentică.

c) În caz de despărțenie prin consimțământ mutual, hotărârea de despărțenie și cererea de înscriere să se înfățișeze de amândoi soții soși, veniți împreună.

Când unul din soții soși ar lipsi, oficerul de stare civilă este dator să nu treacă în registru hotărârea de despărțenie.

(Va urma)

GEORGE D. NEDELOU

civ. Dispozițiunea din art. 247 cod. civ., relativă la hotărârile date în lipsa pârâtului de Curtea de apel, se explică prin împrejurarea că întreg art. 247 a fost copiat întocmai după art. 265 din codul Napoleon. Textul francez se înțelege ușor, fiind dat, pe de o parte, sistemul codului de procedură franceză, unde în contra hotărârilor pronunțate în lipsă, opozițiunea se poate face, potrivit art. 157, 158 și 159, până la executarea sentinței, până ce pârâtul are cunoștință de această executare; iar pe de alta, fiind dat art. 264 din codul Napoleon, care arată că oficerul de stare civilă pronunță divorțul după ce chiamă pe cealaltă parte. Sistemul procedurii române însă, diferind de cel francez, iar legiuitorul nostru, nereproducând în art. 246 din codul civil dispozițiunea art. 264 din codul Napoleon, art. 247 cod. civil român nu poate să aibă o aplicare literală în privința deciziunilor pronunțate în lipsă ».

Pentru a nu mai rămâne dar nedumerire asupra acestor chestiuni, este bine să se modifice art. 53 din regulament, arătându-se regulele de urmat, în chipul următor:

La înscrierea în registru a unei hotărâri de despărțenie se va observa :

a) *Să nu fi trecut mai mult de două luni de când hotărârea a rămas definitivă.*

Se socotește că rămâne definitivă o asemenea hotărâre, când Curtea de casație respinge recursul făcut de una din părți, sau când a trecut termenul de recurs prevăzut de art. 245 din codul civil, fără ca nici una din părți să fi făcut cerere în casație.

Pentru deciziunile Curților de apel date în lipsă, în contra cărora nu s'a făcut nici opozițiune, nici recurs, termenul de două luni pentru înscriere curge dela expirarea celor trei luni pentru recursul în casație, calculat dela trecerea termenului de opozițiune.

Termenul de recurs în casație în contra deciziunilor Curților de apel prin care se respinge opozițiunea ca nesusținută, se calculează dela comunicarea deciziunii de respingerea opoziției.

b) *Copia de pe hotărârea de despărțenie și cererea de înscriere în registru, să se înfățișeze de soțul care a dobândit despărțenia, în persoană sau prin împuternicit cu procură autentică.*

c) *În caz de despărțenie prin consimțământ mutual, hotărârea de despărțenie și cererea de înscriere să se înfățișeze de amândoi foștii soți, veniți împreună.*

Când unul din foștii soți ar lipsi, oficerul de stare civilă este dator să nu treacă în registru hotărârea de despărțenie.

(Va urma)

GEORGE D. NEDELCU

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA II

Audiența dela 8 Octombrie 1910

Președinta d-lui D. Cuculi, președinte

Banca Generală Română cu C. Chiriac și alții

GAGIU.— PRIVILEGIU.— EXISTENȚA LUI.— CONDIȚIUNE.— ART. 480 COD. COM.

GAGIU.— PRIVILEGIU.— CREDITOR GAGIST.— DREPTUL DE A FI PLĂTIT CU PREFERINȚĂ.— DACĂ SE POATE OPUNE LA URMĂRIREA LUCRULUI DAT ÎN GAGIU.

1^o Privilegiul înscris în art. 480 din codul comercial, după care creditorul are dreptul a fi plătit cu preferință din lucrul ce i s'a constituit în gaj, nu-și are ființă decât dacă lucrul s'a dat și se află în posesiunea creditorului sau a unei alte persoane aleasă de părți.

2^o Creditorul gagist nu are dreptul de a se opune la urmărirea lucrului dat în gaj, el poate numai să ceară a fi plătit cu preferință din prețul lucrului.

No. 167. — Respins, ca nefondat, recursul făcut de Banca Generală Română din București contra deciziunii Curței de apel din Iași, secția II, cu No. 57 din 1910, dată în proces cu Const. Chiriac, Eliza și Chr. Papazoglu.

S'au ascultat : d-nii avocați Paraschivescu și Saita, în desvoltarea motivelor de casare; d-l avocat P. P. Poni, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului IV de casare :

«Violarea art. 480 și 482 cod. com. și nemotivare.

«Deși s'a ridicat înaintea Curței și Curtea constată atât în practică cât și în considerente, cum că recoltele de pe moșia Chircești sunt gajate Băncii Generale Române pentru mai bine de 100.000 lei, susținând că Banca are posesia recoltei și deci nu i se poate lua posesia lor prin urmărirea de venituri înființată, decât achitan-du-i-se creanța pentru care a fost pusă gaj, Curtea însă omite a se pronunța asupra chestiunii de drept, dacă un creditor oarecare poate, făcând urmărirea de venituri, să ridice odată cu administrația moșiei din mâna debitorului și posesiunea creditorului gagist ce o are asupra lucrului gajat, fără să-i plătească acestuia creanța pentru care i se pusese gaj.

«Curtea violează art. 480 cod. com. când admite urmărirea de venituri și punerea în posesie a girantului asupra recoltelor gajate Băncii și cari se găsesc în posesia ei. Dacă, în principiu, orice creditor poate urmări lucrul gajat unei persoane, în speță fiind vorba de o urmărirea de venituri, Curtea nu putea să admită această urmărirea de venituri, fără ca mai întâiu creditorul gagist să fie achitat de suma garantată prin gaj, decât violând art. 480 cod. com.

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată că, C. Chiriac punând în urmărirea veniturilor moșiei Chircești, proprietatea Elizei Papazoglu, în baza unei decizii investită cu titlu executor, Banca generală română din București a făcut contestație, pe

motiv că fiind creditoare a Elizei Papazoglu pentru suma de 100.000 lei și având constituit gaj recolta de pe această moșie, nu poate fi urmărită acea recoltă; că, Curtea de apel din Iași a respins contestația ca nefondată;

Considerând că chestiunea de a se ști este dacă ceilalți creditori ai unui debitor pot urmări averea debitorului constituită gaj unuia din creditori;

Considerând că conform art. 480 cod. com., creditorul are dreptul a fi plătit cu privilegiu asupra lucrului ce i s'a constituit gaj; că, acest privilegiu nu există decât dacă lucrul s'a dat și se află în posesiunea creditorului, sau a unei alte persoane aleasă de părți;

Că, de aci rezultă că creditorul gagist n'are dreptul de a se opune la urmărirea lucrului dat în gaj, ci numai pe acela de a fi plătit cu preferință din prețul lucrului;

Că, în speță, se constată că creditorul Chiriac nu numai că n'a contestat privilegiul Băncei, dar a recunoscut înaintea Curții de apel dreptul de preferință al Băncei;

Că, astfel fiind, față de creditorul Chiriac, Banca n'are nici un interes a se opune urmărirei făcută de acel creditor, urmărirea căreia nici citatul articol și nici art. 482 cod. com. nu se opune;

Că, dar, Curtea de apel, validând urmărirea, n'a violat nici un text de lege, așa că motivul de casare e neîntemeiat;

Considerând că odată ce s'a recunoscut privilegiul Băncei asupra lucrului ce are în gaj, discuția celorlalte motive interesau pe debitoarea Eliza Papazoglu care a făcut asemenea recurs, invocând aceleași motive, recurs care s'a respins ca fiind nul de drept, prin decizia acestei Curți cu No. 168 din 1910;

Că de aceia recursul făcut de Banca generală română urmează a fi respins ca nefondat.

Pentru aceste motive, respinge.

Observație.— Principiul pus de Curtea de casație prin decizia de mai sus este aplicabil atât în materie civilă cât și în materie comercială. Vezi D. Alexandresco, t. X, p. 267, 268 și p. 285 *ad notam*. Vezi în același sens trib. Tutova (în privința privilegiului «Creditului Agricol»), *Dreptul* din 1886 No. 62.

S. R.

SECȚIUNEA III

Audiența dela 22 Octombrie 1910

Președința d-lui G. P. Petrescu, președinte

Sofia și Sc. Lahovary, ca tutori, cu Elias Șaraga și alții

ACȚIUNE. — CONTRA CUI POATE FI INTENTATĂ. — PERSOANĂ ÎNCETATĂ DIN VIAȚĂ. — ACȚIUNE ÎNDREPTATĂ CONTRA EI. — NULITATE.

PERIMARE. — CERERE ÎNDREPTATĂ CONTRA UNEI PERSOANE ÎNCETATĂ DIN VIAȚĂ. — NULITATE.

1^o O persoană neputând fi subiect de drepturi și

datorii decât atâta timp cât ea se află în viață, rezultă că cererea în judecată îndreptată contra unei persoane la un moment când ea încetase din viață, nu poate avea nici o existență legală și nu poate produce nici un efect juridic.

2^o Cererea de primare fiind o adevărată cerere în judecată, ea nu poate legă instanța în mod valabil decât dacă îndeplinește în mod valabil condițiunile substanțiale ale unei cereri în judecată.

Astfel, este nulă cererea de primare îndreptată contra unei persoane la un moment când ea încetase din viață și fără ca vre-o altă cerere de primare să fie formulată contra moștenitorilor acelei persoane.

No. 365. — Casată, în urma recursului făcut de Sofia Sc. Lahovary și inginer Sc. Lahovary, ca tutori ai minorilor defunctului C. T. Codrescu, sentința tribunalului Iași, secția II, No. 3 din 1910, dată în proces cu Elias Șaraga și alții¹⁾.

S'au ascultat: d-nii avocați I. Lahovari și Al. G. Săvulescu, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat M. Valerian, în combateri; d-l procuror N. I. Zamfirescu, în concluziuni.

Curtea, deliberând,

Asupra motivelor III și II de casare:

III. «Greșită interpretare a art. 257 proc. civilă. Tribunalul își motivează hotărîrea, între altele, zicând că din dosarul cauzei nu rezultă că C. Th. Codrescu încetase din viață când s'a intentat acțiunea, violând astfel principiul că oricine, când intentează o acțiune, este dator să cerceteze și să afle în contra cui o poate intenta, și că eroarea ce ar face-o îndreptându-și acțiunea în contra unei persoane încetată din viață sau nu, în contra adevăraților moștenitori sau nu, în contra tuturor meștenitorilor, trebuie să-și suporte consecințele. Astfel, o acțiune cambială, o acțiune în revendicare, intentată în contra unui mort, n'ar intrerupe prescripțiunea și n'ar fi opozabilă moștenitorilor».

II. «Exces de putere, violarea art. 68 și 69 pr. civilă, greșită interpretare și aplicare a art. 257 pr. civilă, nemotivare.

«Am ridicat înaintea instanței de fond incidentul că cererea de primare fiind o cerere nouă în judecată, incidentă la cererea principală, dar având independența și individualitatea ei distinctă de cea dintâiu, de oarece asupra ei se dă o hotărîre susceptibilă de căi de reformare și altele, urmează că acestei cereri să i se aplice dispozițiunile art. 68 și 69 pr. civilă, și deci constatându-se în fapt că cererea de primare făcută de I. I. Leibovici, Elias Ihil și Regina Șaraga, în contra defunctului Corneliu Th. Codrescu, este îndreptată în contra unei persoane încetate din viață la epoca făcerei acelei cereri. Cererea aceasta nu îndeplinește condițiunea cerută, sub pedeapsa nulității, de art. 69 pr. civilă, de a arăta numele și pronumele persoanei contra căreia este îndreptată cererea în judecata de primare.

«In atari condițiuni, cererea d-lor I. I. Leibovici, Elias Ihil și Regina Șaraga este nulă, conform alin. 3 al art. 66 din pr. civilă.

«Tribunalul însă, deși constată în fapt exactitatea celor arătate mai sus și deși resunoaște că cererea de primare este o cerere

1) V. *infra* pag. 603.

distinctă de cererea principală, și că dispozițiunile art. 69 pr. civ. sunt o aplicațiune generală, totuși interpretând greșit și violând dispozițiunile art. 68, 69 și 257 pr. civilă, creând distincțiuni acolo unde legea nu le face, și nemotivând cu nimic legal și juridic hotărârea sa, ajunge la concluziunea că cererea de perimare nu trebuie să îndeplinească condițiunile unei acțiuni, și ne respinge incidentul ridicat.

Având în vedere că tribunalul prin sentința supusă recursului a admis cererea de perimare făcută la 19 Septembrie 1908, de moștenitorii lui Samoil Șaraga, în contra defunctului Corneliu T. Codrescu, reprezentat azi prin copii săi minori, și a declarat perimată acțiunea cambială intentată de Corneliu T. Codrescu contra moștenitorilor Șaraga;

Că, moștenitorii Codrescu s'au opus la admiterea cererii de perimare, invocând neexistența acestei cereri, întrucât ea a fost formulată și îndreptată contra lui Corneliu T. Codrescu la 19 Septembrie 1908, când acesta era încetat din viață, și că nu s'a formulat vre-o altă cerere de perimare în contra moștenitorilor acestuia, cari au fost citați pur și simplu în procesul de perimare intentat contra lui Corneliu T. Codrescu, comunicându-li-se odată cu citația și copie după cererea de perimare formulată contra decedatului Codrescu;

Că, tribunalul deși constată din actul de deces aflat la dosar, că, în adevăr, Corneliu T. Codrescu încetase din viață încă dela 18 August 1908 și că cererea de perimare a fost îndreptată contra lui Corneliu T. Codrescu posterior acestei date, și anume la 19 Septembrie 1908, totuși a admis ca bună această cerere, motivând și orgamentând că, întrucât în dosarul acțiunii principale nu există vre-un act din care să rezulte că Corneliu T. Codrescu încetase din viață, intimații au putut să îndrepteze cererea de perimare contra lui Corneliu T. Codrescu, care figură în dosarul principal, cu toate că dânsul era încetat din viață la epoca introducerii cererii de perimare;

Având în vedere că este netăgăduit în drept că o persoană nu poate fi subiect de drepturi și datorii decât atâta timp cât ea se află în viață; că, de aci rezultă că cererea în judecată, îndreptată contra unei persoane la un moment când ea încetase din viață, nu poate avea nici o existență legală, și nu poate produce nici un efect juridic;

Considerând că cererea de perimare fiind o adevărată cerere în judecată, ea nu poate legă instanța în mod valabil decât dacă îndeplinește condițiunile substanțiale ale unei cereri în judecată; că, aceasta rezultă formal din dispozițiunile art. 257 pr. civ., care declară că partea ce voește perimarea, va trebui să facă o cerere către instanța respectivă, dovedind și plata citației sau alăturând actul de sărăcie;

Considerând că, astfel fiind, tribunalul a violat principiile mai sus expuse când a considerat ca bună cererea de perimare îndreptată contra unei persoane la

un moment când ea încetase din viață și fără ca o altă cerere de perimare să fie formulată contra moștenitorilor acelei persoane, așa că motivul de casare este fondat și trebuie a fi admis și a se casă sentința tribunalului.

Pentru aceste motive, în neunire cu concluziunile d-lui procuror N. I. Zamfirescu, casează.

Observațiune.— Principiile de drept rezolvate prin deciziunea ce publicăm, sunt juste, ca principii generale, totuși această deciziune nu ne satisface întrucât nu rezolvă aceste principii aplicate la speța dedusă în judecată și, potrivit art. 5 cod. civil, hotărârile nu se pot pronunța pe cale de dispozițiuni generale, ci numai cu privire la pricina dedusă judecăței.

Intr'adevăr, din sentința trib. Iași atacată cu recurs, reese că chestiunea de rezolvat era a se ști dacă în urma încetării din viață a unei părți litigante, fără ca în dosar să existe vre-un act prin care să se constate decesul părții, cererea de perimare ce se face de partea protivnică îndreptând-o mai întâi în contra înpricinatului mort în acel moment, însă introducând în urmă în instanța de perimare pe moștenitorii mortului, înainte ca aceștia din urmă să fi făcut vre-un act intreruptiv, cererea de perimare trebuie să-și producă efectele sale.

Or, Inalta Curte nu se ocupă decât de faptul că intimatul Codrescu era mort la 19 Septembrie 1908, când moștenitorii Șaraga au făcut cererea de perimare, și pe această singură considerațiune declară această cerere ca inoperantă, ca fiind introdusă în contra unui mort, pe când această singură considerațiune de sigur că nu putea rezolvă această pricină.

Dacă ar fi să ne oprim numai la acest principiu exact, că o persoană nu poate fi subiect de drepturi și datorii decât atât timp cât ea se află în viață, fără ca să ne mai ocupăm fie de împrejurările cauzei, dacă această moarte a fost sau nu cunoscută părții în proces, sau de actele făcute de parte față de moștenitorii mortului după ce a aflat de decesul acestuia, apoi ar fi să paralizăm exercițiul mai tuturor drepturilor ce putem avea într'o judecată angajată, sau să obligăm pe parte să urmărească pe adversar în toate actele vieții sale, ca să cunoască prin sine dacă nu cumva adversarul încetează din viață ca să poată introduce la necesitate cererile sale de-a dreptul în contra moștenitorilor, cum o cere Inalta Curte prin decizia sa, pentruca aceste cereri să-și poată produce vre-un efect.

Asemenea obligațiuni nu numai că nu sunt edictate

de nici un text de lege, dar ele sunt chiar contrarii legiuierei noastre, care a luat măsuri ca până și domiciliul părților să fie stabilit odată pentru totdeauna, pentru ca să nu trebeue să urmărești nici schimbarea de domiciliu a părții, dacă n'ai fost încunoștiințat de parte în modul anume arătat de legiuitor, cu atât mai puțin să te ocupi de existența sau neexistența ei. De sigur că dacă ai făcut cererea de perimare în contra adversarului mort în acel moment, această cerere va putea fi anihilată în efectele sale, printr'un act intreruptiv făcut de moștenitorii lui înainte de introducerea lor în cauză, și de aci ar decurge, ca o măsură de diligență, ca partea să introducă cererea sa față de cei vii și nu de cei morți, dar din neglijența părții sau neștiința ei că adversarul este mort, nu se poate deduce o decădere, o nulitate a cererii de perimare față de moștenitorii mortului când aceștia au fost introduși în cauză la timp.

Iată cuvintele pentru care credem că deciziunea ce publicăm nu este completă în soluțiunea pricinei deduse înaintea sa, și nu ne dă răspunsul așteptat dela Înalta Curte asupra speței procesului. **MAX GASTER**

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 25 Septembrie 1910

Președinta d-lui Oscar N. Nicolescu, prim-președinte

C. I. Mocioacă cu Maria U. Crețeanu

LOCAȚIUNE. — PROPRIETAR. — DREPTURI ISVORATE DIN CONTRACTUL DE LOCAȚIUNE. — ART. 1, 2, 3, 20, 21 ȘI 25 DIN LEGEA PROPRIETARILOR.

Proprietarul nu poate să uzeze de calea sumară și expeditivă prevăzută de legea drepturilor proprietarilor din 1903, decât atunci când se plânge de violarea unei obligațiuni sau condițiuni stipulate în contractul de închiriere sau arendare, iar nu și când obiectul acțiunii sale îl formează nerespectarea de către chiriaș sau arendaș a vre-unei obligațiuni care rezultă din codul civil și care n'a fost prevăzută formal în contract, în care caz el n'are deschisă decât calea dreptului comun, iar hotărîrea ce se va da de instanțele judecătorești este supusă căilor de retractare și de reformare și în termenile prevăzute de codul de procedură civilă.

No. 187. — Costache I. Mocioacă, de o parte, și Maria U. Crețeanu, de altă parte, au făcut apel contra sentinței tribunalului Vlașca, No. 157 din 1910.

S'au ascultat: d-l avocat N. Papadat, din partea apelantei Maria U. Crețeanu, în desvoltarea incidentului de tardivitatea ambelor apeluri; d-nii avocați D. Chiriac și V. Obedeanu, în combateri.

Curtea,

Asupra incidentului ridicat de apelanta Maria U. Crețeanu, prin care tinde la respingerea, ca tardive, atât a apelului făcut de Costache I. Mocioacă contra sentinței civile cu No. 157 din 1910 a tribunalului Vlașca, cât și al propriului său apel, întrucât au fost introduse peste termenul de o lună dela pronunțarea sentinței, prevăzut de art. 21 din legea asupra drepturilor proprietarilor rezultând din contracte de închiriere sau arendare;

Având în vedere că, în sprijinul acestui incident, apelanta susține că acțiunea ce a intentat contra apelantului Costache I. Mocioacă, are de obiect drepturi rezultând din contractul de arendare intervenit între dânsi și autentificat de tribunalul Ilfov, secția de notariat, sub No. 14433 din 1897, și deci această acțiune nu poate fi judecată decât conform lezei proprietarilor, care, cu privire la căile de atac contra hotărîrilor, prevede că termenul de apel pentru sentințele tribunalului este de o lună dela pronunțare;

Având în vedere și susținerile apelantului Costache I. Mocioacă, în combaterea incidentului ridicat;

Considerând, în drept, că legea din 30 Martie 1903, având de scop, după cum se arată în expunerea de motive, de a înlătură greutățile întâmpinate de proprietarul urmăritor, de a înlătură nedreptele împotriviri prin intervențiuni și contestațiuni, de a face, cu un cuvânt, ca dreptul proprietarului să fie înconjurat de astfel de garanție încât rezilierea lui să nu fie nici zădărnicită, nici întârziată, este edictată de legiuitor în favoarea proprietarilor de imobile, pentru drepturile cari isvorăsc din contractele verbale sau scrise de închiriere sau arendare;

Considerând că, din dispozițiunile art. 1, 2, 3, 20, 21 și 25 din această lege, rezultă că atunci când proprietarul unui imobil închiriat sau arendat cere, fie plata chiriei sau arendeii, fie evacuarea imobilului, fie despăgubiri pentru degrađațiuni sau reparațiuni, fie, în fine, realizarea unui drept care rezultă din contract, cu alte cuvinte, când se plânge de violarea unei obligațiuni sau condițiuni stipulate în contractul de închiriere sau arendare, el poate uză de una din cele două căi ce legea de mai sus îi pune la dispoziție, și anume: a) de calea sumară și expeditivă, adresând cererea președintelui tribunalului, conform regulilor de procedură civilă, sau judecătorului de ocol competent (art. 1), care, citând și judecând de urgență pe părți, pronunță hotărîrea fără drept de opoziție, supusă numai apelului în termenul de trei zile dela pronunțare; procedură care poate fi și mai sumară, în cazul numai când proprietarul, având contract de închiriere sau arendare autentic și investit cu formula executorie, cere plata de chirie sau arendă (art. 2), sau

de calea ordinară, introducând cererea înaintea tribunalului, care va judeca conform regulilor de drept comun, cu deosebirea că hotărîrea ce va pronunța va fi de asemenea fără drept de opozițiune, putând fi reformată numai pe calea apelului în termen de o lună, socotită din ziua pronunțării (art. 21);

Că, din contră, dacă proprietarul reclamă în contra locatarului sau arendașului, nu pentru o abatere dela vre-o condițiune sau stipulațiune inserată în contractul intervenit între dâșii, ci pentru nerespectarea vre-unei obligațiuni care rezultă din codul civil și care n'a fost prevăzută formal în contract, el n'are deschisă decât calea dreptului comun (art. 25), și hotărîrea ce se va da de instanțele judecătorești, este supusă căilor de retractare și de reformare, în termenele prevăzute de codul de procedură civilă;

Având în vedere, în fapt, că prin contractul intervenit între Maria U. Crețeanu și Costache I. Mocioacă, acesta se obligă să repare în mod radical cu cheltueala sa, până și moara ce i se arendă de Maria U. Crețeanu, aducându-le în stare ca noi, iar una din gurile morii să o transforme și prefacă din gura cu făcaie, în turbină, făcând transformarea întocmai după modelul și condițiunile în cari este făcută moara din comuna Vânători de către arendașul Bogdan; că, la art. IX din contract se prevede formal că în cazul când arendașul nu ar face reparațiile și transformările de mai sus, el va avea să plătească proprietarei la expirarea contractului suma de 10.000 lei, ce s'a convenit că are să se întrebuițeze pentru reparațiile și transformările pivei și morii, stipulându-se totodată că arendașul este bănește răspunzător de orice ar fi lăsat să se strice și ce nu ar predă în stare bună la expirarea contractului (art. VIII);

Având în vedere că la sfârșitul contractului proprietara pretinzând că arendașul nu a îndeplinit angajamentele luate prin contract, a intentat acțiunea ce face obiectul procesului de față, înaintea tribunalului de Vlașca, și prin care cere condamnarea arendașului: 1) la plata sumei de 10.000 lei prevăzuți prin contract ca sumă necesară pentru facerea reparațiilor și transformărilor pivei și moarei; și 2) la plata sumei de 5000 lei, ca daune, pentru neexecutarea la timp a clauzelor contractului și ca despăgubire pentru timpul cât moara va stă în nelucrare prin facerea reparațiilor necesare, astăzi fiind în stare de ruină;

Considerând că din cuprinsul acestei acțiuni se constată că Maria U. Crețeanu reclamă realizarea unor drepturi isvorând din contractul de arendare, căci cere plata sumei de lei zece mii, stipulată în mod expres în contract, și plata sumei de lei cinci mii ca daune, cari au drept cauză generatorie, neîndeplinirea unei obligațiuni impuse formal prin contract în art. VIII și anume ca la expirarea contractului atât piua și moara, cât și toate acarele, să fie predate în perfectă stare de funcționare

și de întreținere, arendașul fiind răspunzător bănește de aceasta;

Considerând că Maria U. Crețeanu intentând acțiunea înaintea tribunalului pentru realizarea drepturilor isvorând din contractul de arendare, acțiunea nu poate fi judecată decât pe calea ordinară prevăzută de art. 20 și 21 din legea asupra drepturilor proprietarilor din 30 Martie 1903;

Considerând că după art. 21 din această lege termenul de apel pentru sentințele tribunalului este de o lună dela pronunțare;

Având în vedere, în speșă, că sentința apelată a fost pronunțată la 7 Aprilie 1910, iar apelurile au fost introduse, unul la 24 Mai, și altul la 12 Iunie 1910, adică peste termenul de o lună dela pronunțare, prevăzut de art. 21 din legea proprietarilor;

Că, dar, ambele apeluri sunt tardive și urmează a fi respinse ca atare.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnați: Oscar N. Nicolescu, St. Mladoveanu, St. Urlățeanu, Al. Negrescu, N. Schina.

Observație.— Chestiunea de a se ști dacă procedura specială a legii proprietarilor se aplică numai în privința realizării drepturilor ce isvorăsc din contract, sau și în privința călcării obligațiilor ce isvorăsc din codul civil este controversată. Vezi D. Alexandresco, tom. IX, pg. 338. În orice caz, s'a decis că dreptul de a cere rezilierea contractului pentru motivele prevăzute de dreptul comun, intră în prevederea legii proprietarilor. C. București, *Cr. judiciar* dln 1906, No. 55. Se decide, în genere, că drepturile care rezultă din contractul de locațiune sau arendare, proprietarul le poate exercita conform legii din 1903, nu numai în timpul contractului, ci și după expirarea lui, întrucât nici un text de lege nu mărginește exercitarea unor asemenea acțiuni numai în timpul duratei contractului. Vezi D. Alexandresco, tom. IX, p. 339, și autoritățile citate acolo. S. R.

TRIBUNALUL IAȘI, SECȚIUNEA II

Audiența dela 28 Ianuarie 1910

Președinta d-lui Al. N. Gane, președinte

I. I. Leibovici și alții cu Corneliu Codrescu

PERIMARE. — CERERE DE. — PERSOANĂ CARE A FIGURAT LA PRIMA INSTANȚĂ. — ÎNCETAREA EI DIN VIAȚĂ. — REPREZENTANȚI LEGALI. — CITAREA LOR.

Este valabil introdusă o cerere de perimare contra acelorași persoane cari au figurat în acțiunea a cărei perimare se cere, chiar când una din acele persoane a încetat posterior din viață, bine înțeles însă citându-se în instanță reprezentanții săi legali.

No. 3. — S'au prezentat: reclamanții I. I. Leibovici, Elias Ihil și Regina Șaraga, prin d-l avocat D. Gh. Longinescu; d-l Șcarlat Lahovari și d-na Sofia Lahovari, tutorii minorilor rămași dela defunctul C. T. Codrescu, prin d-l avocat Săvulescu.

Tribunalul,

Având în vedere cererea de perimare făcută de d-l avocat D. Gh. Longinescu, în calitate de procurator al lui I. I. Leibovici precum și Elias Ihil și Regina Șaraga, în contra lui Corneliu Codrescu;

Având în vedere că de către pârâți se opune în instanță că această cerere este lovită de nulitate, întrucât nu îndeplinește condițiile cerute de art. 69 pr. civ. ne-arătând numele pârâților așa precum trebuie să cuprindă neapărat orice cerere în justiție;

Având în vedere că, în fapt, se vede în adevăr, că cererea de perimare a fost la început îndreptată în contra lui Corneliu Codrescu, adică în contra aceluia care intentase acțiunea principală, iar în urmă a fost introdusă în cauză moștenitorii acestuia, căci în fapt se dovedise că Corneliu Codrescu încetase din viață la epoca introducerii acțiunii în perimare;

Având în vedere că, în drept, cererea de perimare este evident o cerere nouă, deosebită de prima acțiune și totuși având cu această acțiune legături multiple, căci mai întâi ea nu poate să se nască și nici nu se poate justifica fără de o asemenea acțiune, că apoi iarăș ea nu poate fi îndreptată decât de aceleași și în contra acelorași părți, care au figurat în acțiunea principală; că, în fine, cererea va trebui să fie introdusă la același tribunal și la domiciliul indicat în prima acțiune;

Acestea fiind principiile, orice cerere de perimare va trebui așa dar introdusă în contra acelorași părți care au figurat și la prima judecată.

Când însă din dosarul principal ar rezulta că una din părți a încetat din viață sau și-a pierdut calitatea, atunci cererea de perimare evident va trebui îndreptată în contra acelora care o reprezintă acum. Când aceasta însă nu rezultă din dosarul principal, va trebui citate în acest caz părțile ce au figurat în proces, căci partea ce a introdus cererea de perimare nu are de unde să știe schimbările ce au survenit. A zice altfel, este a face acest drept în multe cazuri iluzorii.

Bine înțeles însă că îndreptată cererea de perimare în contra acelorași persoane care au figurat în acțiunea a cărei perimare se cere, vor fi chemați însă în instanță reprezentanții săi legali când se va dovedi în urmă că una din părți a încetat din viață sau și-a pierdut calitatea.

Având în vedere că întrucât, în speță, nu se vede din primul dosar nici un act din care ar rezulta că Corneliu Codrescu ar fi decedat și că alte persoane urmează a fi chemate în locul său, pârâții din acțiunea princi-

pală care nu aveau de unde cunoaște acest fapt, bine și valabil au introdus cererea de perimare în contra lui Codrescu, urmând însă de sigur să se judece precum s'a și făcut cu moștenitorii săi legali care au fost citați în această instanță;

Așa fiind, incidentul de nulitatea cererei de perimare pentru motivele arătate este neîntemeiat și prin urmare trebuie respins.

În fond:

Având în vedere că din dosarul cauzei No. 1048 din 1905, se constată că ultimul act de procedură este jurnalul No. 6207 din 13 Septembrie 1907;

Că, acțiunea fiind cambială și dela data acestui jurnal până la 19 Septembrie 1908, data cererii de perimare fiind un an împlinit, acțiunea este perimată, termenul de perimare în materie comercială fiind de un an conform art. 903 cod. comercial;

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată, pe care tribunalul o găsește justificată pentru suma de o sută lei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte Al. N. Gane, admite cererea.

Judecător-unic, Al. N. Gane.

JURISPRUDENȚA STRAINA

TRIBUNALUL CIVIL DIN GENEVA

— 11 August 1909 —

URMĂRIRE MOBILIARĂ.— PIANO SERVIND LA EXERCITAREA PROFESIUNEI DEBITORULUI. — DACĂ POATE FI URMĂRIT.— ART. 407 § ULTIM PR. CIV. ROM.

Creditorii unei persoane nu pot urmări pianul debitorului, atunci când acesta din urmă este profesor de piano, pentru că, în asemenea caz, instrumentul în chestiune servește la exercitarea profesiei debitorului.

(Din *la Semaine judiciaire*).

Observație.— Soluția admisă de tribunalul din Geneva este admisibilă și la noi, în baza art. 407 § ultim pr. civ. A se vedea în același sens o altă sentință a aceluiași tribunal elvețian, publicată și adnotată de d-l profesor D. Alexandresco în *Cr. judiciar* din 1899, No. 16. S. R.

JUSTIȚIA DE PACE DIN ALBAN

— 1 Decembrie 1908 —

ACȚIUNE POSESORIE.— ARBOR.— POSEDAREA LUI INDEPENDENT DE PĂMÂNT.— ADMITEREA ACȚIUNEI POSESORIE.

Un arbore, putând fi posedat în mod izolat, independent de pământul în care își are rădăcinile lui, poate da loc la o acțiune posesorie.

(Din *Moniteur des justices de paix*).

Observație.— Chestiunea judecată de justiția de pace din Alban (Franța, districtul Tarne) este controversată. Jurisprudența este însă în sensul hotărârei de mai sus. Vezi trib. Diekirch (Luxemburg), Sirey, 95. 4. 14, și hotărârile citate acolo. Se decide însă, în genere, că nu se poate constitui o servitute asupra unui arbore, deși arborele este imobil cât timp este încorporat pământului. Vezi D. Alexandresco, tom. III, p. 608 (ed. 2-a) și autoritățile citate acolo. S. R.